

Идвал ми е като гост на чаша чай и преподавателят по български език в гимназията на Разлог г. Молеров, който пишеше и събираше народни песни и често ми ги четеше. С него ставаше дума за Ванцаров. Тагава научих, че Кольо обещава много, пишел по нещо, което се познавало, че е бъдещ поет, с особен характер, боязлив, скромен, бавно пристъпял...

Имаше моменти, когато Кольо идваше почти възбуден: тогава копнееше да тръгне по света - ей тъй да не се задушава тук - да види живота, да страда... Говорех му, че има време и за страдание и че никой буден човек не ще избегне страшния удар... на непосилния живот. Така у него се затвърди силното убеждение, че трябва на всяка цена, макар да е слаб физически, да постъпи в машинното морско училище.

През пролетта той идваше при мене и през междучасията, под предлог, че не може повече да търпи плоските глави, повече нищо ново нямало да научи, повторението било за други, че той е завършил пътя на гимназията и че друг път поема, а сега се готви за този път...

През един хубав майски ден той ми донесе и стихове: боязливо ги прочете. Изразяваше късички, чувствителни копнежи, страдание и Пирин с легендарните си момци. Тези стихове може би са запазени в тетрадките му от гимназията. Поступах го по рамото и го поздравих весело за успешните му опити, а той се нахмури и сопнато възрази, че очаквал критика от мене - а какво било туй?

По него време се готвех за чужбина и му се доверих, че на есен ще замина, за да специализирам - да работя в техниката. Той се провикна: "Значи, аз на изток, ти на запад!" А може един ден пак да се срещнем под сянката на Пирина!" Уви, по-късно не се видахме.

Простихме се, когато той замина за Варна. Получих след